

Els països imaginaris

Poca gent deu ignorar avui, entre nosaltres, el significat del mot *land*, pertanyent a les llengües germàniques: «terra» o «país». El trobem com un dels components — el segon — de diversos corònims ben coneguts, com és ara Finlàndia, Holanda, Zelanda, Irlanda, Islàndia, Groenlàndia, etc. Normalment, el primer component d'aquests noms de país és el determinatiu del segon, i designa, en la majoria dels casos, el poble establert primitivament en aquest país i que va originar el nom — *Finlàndia* vol dir «terra o país dels finesos» —, o bé qualsevol característica — *Groenlàndia* significa «terra verda». La formació artificial de noms de països imaginaris es realitza, en les llengües germàniques, amb el terme *land* com a segon component, que pot ésser determinat per qualsevol altra forma primitiva. Amb la gran expansió actual de l'anglès, no solament alguns dels noms formats amb aquest procediment són coneguts universalment — recordem, per exemple, *Disneyland* —, sinó que el mateix procediment de formació de noms de països imaginaris s'ha arribat a implantar en llengües que no pertanyen al grup de les germàniques.

Deixant de banda que hom havia sostingut la hipòtesi que precisament el corònim *Catalunya* provenia de «*Gotlandia*», és a dir, «terra de gots», hipòtesi que sembla que avui ja no compta amb gaires partidaris, el fet és que aquest procediment de formació de noms geogràfics no té cap tradició entre nosaltres. Modernament, més o menys d'ençà que l'anglès exerceix la seva poderosa influència, no han deixat de practicar-lo les persones més desarrelades de la pròpia tradició, més permeables a les tendències estranyes i adotzenades. Ens referim, especialment, a narradors, que és molt habitual que situïn l'acció de llurs narracions en països imaginaris, que poden batejar amb els noms que els semblin més divertits, eufònics, expressius o fantàstics. Poden, si volen, inventar noms com *Bretolàndia* o *Totxolàndia*, però cal que pensin que així renunciïn a la pròpia tradició, la qual els hauria dictat els noms, de formació analítica, *el país dels Brètols* i *la terra dels Totxos*. Recordem la terra de Xauxa, el país de les Carbasses, el país dels Endevinetes, la terra de la Cucanya, la terra del Cafè...

Albert Jané